

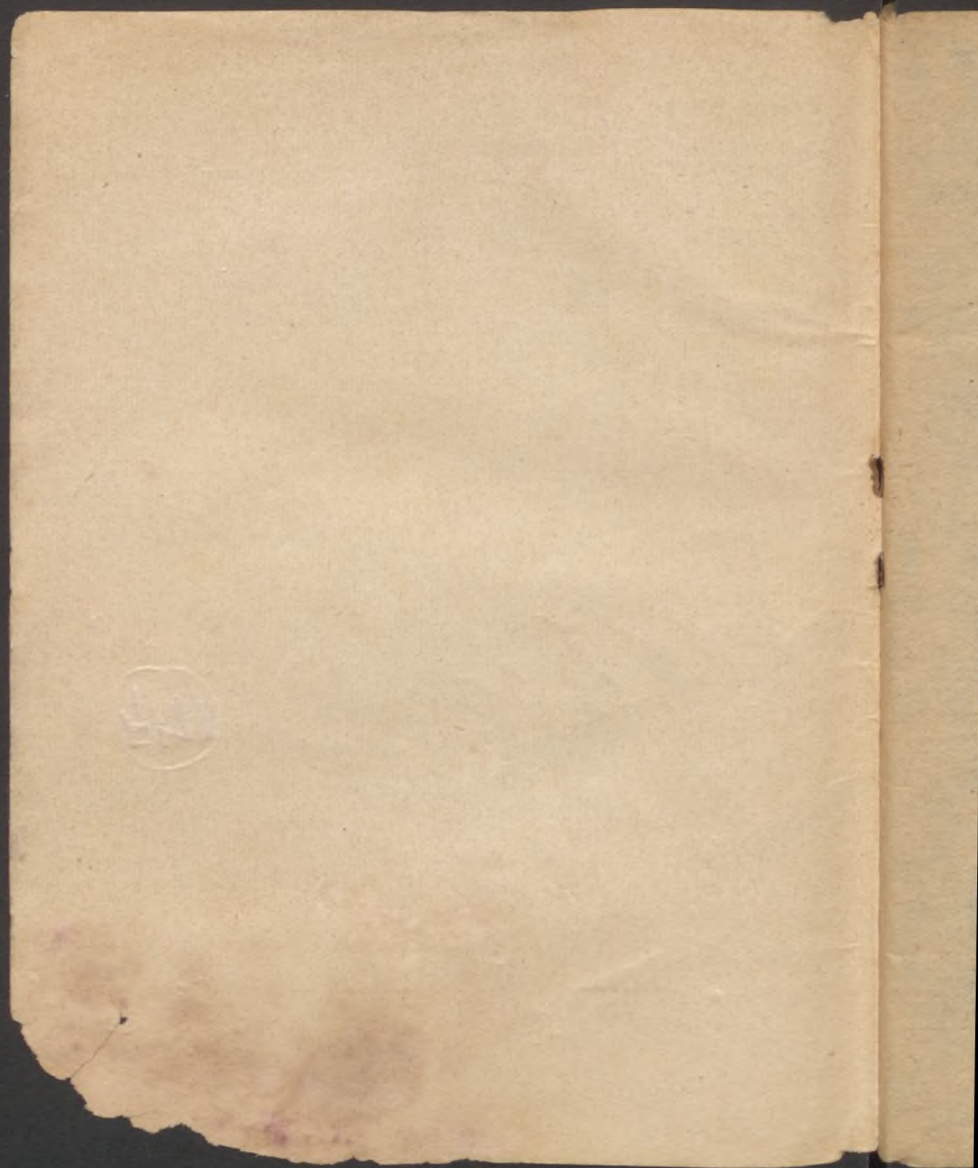
3.323/7

NÉMETH
ANDOR

A KÉK
SZAPPANHAB

7

A KÉK SZAPPANHAB

REGÉNY

IRTA;

NÉMETH ANDOR

146

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVALLALATA

Ha a Filleres gyorsan

elutazik, vagy kirándul, néhány fillérért már kiváló minőségű hideg felvágottat vihet magával, ha azt üzleteinkben szerzi be.

3.323/7

2017

*

Hússzékeinkben minden este

MELEG VACSORAHUSOK

**ÉS ÁLLANDÓAN OLC S Ó FÜSTÖLT HUSOK
KAPHATÓK.**

*

Figyelje árainkat, amelyek olcsók, bár minőségük egyformán kiváló!

Füstölt malacköröm . . .	1 kgr. 0.30 P
Füstölt malacfej . . .	1 kgr. 1.20 P
Füstölt szegedi kolbász . .	1 kgr. 1.10 P

BEVEZETÉS,

amellyel a történet be is fejeződik.

Addig hízelegtem Moosie-nak, amíg elárulta a meglepetést. A legfinomabb damasztal terítéken és azaleák lesznek az asztal közepén. Kecsege lesz vajban, pulykasül* gesztenyemártással, puncstorta, gyümölcs és aprósütemény. A sült höz burgundi, az édességekhez pezsgő. Anyám egész este mosolyogni fog s nem kell reszketnie, hogy a panzió egyik vagy másik vendége félrevonja vacsora után és megrójjá, hogy keveset kapott. És nem kell megfogadnia, hogy ez többé nem fordul elő és nem kell fél éjszaka törni a fejét, hogyan ossza be a konyhapénzt, hogy a vendég is meg legyen elégedve s még neki is maradjon valami. Mert ezt a vacsorát Mrs. Pimpeville rendezi. Ez lesz egyúttal az utolsó ópenzióbeli vacsora. Mert Mrs. Pimpeville holnapután visszautazik Franciaországba, Quiddiek elköltözködnek, Betsy visszamegy nagybátyjához Suffolkbá, mi pedig a városba költözködünk és az én édes jó anyámnak nem kell többé idegenekkel, a panzió vendégeivel bajlódnia. Csak Moosie marad velünk és még egy kis ideig Marjorie. Azután Marjorie is elköltözködik, ugy ám! Mindenki megy az útjára s én mindenkinek a legjobbat ki-

vánom, különösen Quiddiéknek, akikre sohasem volt panaszunk. És remélhetőleg Betsy néni is jól fogja érezni magát, nem is szólva Marjorie-ról. És ez mind az én művem, az enyém, Johnnyé.

Mint Moosietől hallom, a második fogás után Mrs. Pimpeville pohárköszöntőt fog mondani rám. Készülnöm kell, hogy talpraesetten feleljek.

Megvolt a vacsora. A penzió minden lakója az asztalnál ült, továbbá Neels ur és Lucas, a piperész-segéd, csak Balmoral helye maradt üres, természetesen. A vendégek nem győzték dicsérni Moosie pulykasültjét és gesztenyemártását, a puncstorta is kitűnően sikerült. Az öreg Moosiet beszólították a konyhából, de nem mert beljebb kerülni, a küszöbön irult-pirult. Betsy néni nem mondott semmi gonoszat, Lucas pedig Marjorie mellett kapott helyet s egész idő alatt Marjorie kezét szorongatta. Vacsora után könnyes szemmel jöttek hozzám és azt mondták, hogy nekem köszönhetik a boldogságukat.

Anyám engedélyével vacsora után elkísértem egy darabon Neels urat. Közöltem vele, hogy detektív akarok lenni s hogy az ő szárnyai alatt akarom kitanulni a mesterségemet. Neels ur jóindulatulag hümmögött. Ez tehát elintézett dolog. De most veszem észre, hogy össze-vissza fecsegek. Megpróbálom sorjában elmondani az eseményeket, amelyek látszólag hétköznapiaknak indulnak, viszont annál izgalmasabb fejleményekbe torlódnak.

I. FEJEZET.

*Melyben az olvasó megismerkedik Edward Dan
özvegyének penziójával Nagy-London Soho nevű
külvárosában.*

Mi tulajdonképpen nagyon szegények vagyunk. Apánk törekvő ember volt, a környék legjobban kereső ingatlanügynöke, de nagy házat vitt és sokat költött gyermekeire. Marjoriétől hallom, mindig arról ábrándozott, hogy engem Etonba küld a lordok fiai közé, ha majd arra kerül a sor. Marjoriet, aki nálam öt évvel idősebb, művésznőnek képezte. Nővérem zongorázik. Megboldogult apám, mikor este megjött a munkából, a hangszer mellé ültette s lehunyta szemmel, lábával rezgettette az ütemet, hallgatta Marjorie ujjgyakorlatait. Azután felállt és homlokon csókolta nővéremet.

— Paderevszky sem játszik különben —
mondta elismerőleg.

Én nem tudtam, hogy Paderevszky kicsoda.

— Az a legnagyobb élő zongoraművész —

magyarázta apám. — Jelen voltam, mikor a Queen-Hallban hangversenyt adott. Ugy szaladtak az ujjai a billentyűkön, mint az egerek.

Apánk halálával életünk mindenben megváltozott. Kiderült, hogy amit keresett, ránk költötte, de a jövőnkéről nem gondoskodott. Máról holnapra nyomorba jutottunk. Itt álltunk hárman — anyám, Marjorie meg én — három tehetetlen teremtes egy szépen berendezett lakásban, melynek következő negyedét már nem tudtuk miből fizetni. Ekkor minden bajunk tetejébe még egy bizonyos Shalton nevű egyén állított be anyámhoz. Már ahogy kezdte, hátunkba állt a hideg.

— Kellemellenkedni jöttem, Danné. — Itt kezdte. — Az ön megboldogult férje, Edward Dan magával rántott utolsó üzletébe. Kétszáz fontot kölcsönöztem neki, olyan vállalkozáshoz, amely halála folytán meghiusult. Így hát nemcsak a haszontól estem el, hanem belefektetett pénzem is odaveszett.

Ezt mondta s olyan rosszaló pillantást vetett anyámra, hogy annak reszketni kezdtek a térddei. Szegény csak ötölni-hatolni tudott. De Shalton ur nem érte be ennyivel és kegyetlenül villogtatta pápaszemét.

— Hagyja a sopánkodást, asszonyom. Arra feleljen, miként óhajt kielégíteni. Figyelmeztem, Danné, hogy erőszakos ember vagyok — tette hozzá, kaján tekintet velve áldozatára.

Anyám könnyezni kezdett s néhány napi ha-

ladékokt kért, amit Shalton ur nagykegyesen engedélyezett.

Mikor látogatónk eltávozott, anyám kezét tördelve szaladgált fel-alá a szobában.

— Mit tegyek, édes Istenem, mit tegyek? Képes és elárvereztetni a bútoraimat.

Mi, gyerekek, riadtan huzódtunk a sarokba. Anyám egyszerre csak abbahagyta a szaladgálást, felénk fordult.

— Már tudom, mit teszek. Ugye, ti nem akartok megválni ettől a szép lakástól, ahol olyan boldogok voltunk, amíg szegény apátok életben volt? Nos hát nem fogunk elmenni innen. Csáládi penziót nyitunk, gyermekeim.

Nyomban asztalhoz ültetett és közös erővel megfogalmaztuk a következő hirdetményt:

**CSALÁDOK, MAGÁNOSOK ÉS
ÁTUTAZÓK FIGYELMÉBE!**

**ÖN SZERETI A KÉNYELMET ÉS A
TÜZHELY BENSŐSÉGES MELEGÉT:**

**AKKOR KÖLTÖZKÖDJÉK A KORÁN
ELHUNYT, FEDDHETETLEN JELLEMŰ
INGATLANÜGYNÖK,**

E D W A R D D A N

**ÜZVEGYÉNEK CSALÁDI PENZIÓJÁBA,
GATE-UTCA 15. SZÁM ALATT.**

N E M B Á N J A M E G !

Mikor elkészültem, anyám kivette a fogalmazó-
yánt a kezemből és jóváhagyólag biccentett.

— Add oda Moosienak, vigye le a házmester-
hez s kérje meg, hogy ragassza ki a kapura. Én
meg leülök és megírom a rokonságnak elhatá-
rozásomat.

Mikor Shalton ur harmadnap jelentkezett,
anyám már a legnagyobb nyugalommal fogadta,
Leültette a szalonba s közölte vele, hogy penziót
nyitott, amelynek várható jövedelméből remél-
hetőleg vissza fogja tudni fizetni Shalton urnak
azt a kárt, amelyet különben feddhetetlen jel-
lemű férje neki időelőtti elhalálozásával önhibá-
ján kívül okozott. Shalton ur nem nagy öröm-
mel fogadta anyám közlését. Uglátszik, kész-
pénzre számított.

— Ez igen megfontolandó dolog, asszonyom,
— mondta s tűnődve vakarta állát. — Ahelyett,
hogy fennálló kötelezettségeit likvidálná, ön
ujabb terheket vállal magára. Számot vetett a
lelkiismeretével? Megvan önben az a buzgóság
és szakértelem, amely az ilyen vállalkozás veze-
téséhez szükséges?

— Amire elhatároztam magamat, Shalton ur,
azt én keresztül is viszem, — felelte anyám
olyan önérzetesen, hogy nekem, aki a kulcs-
lyukon át hallgattam a beszélgetésüket, a büsz-
keségtől nagyot dobbant a szivem.

— Szép, szép — mondta Shalton ur anyámra
sandítva, — de mi lesz velem? Nekem szüksé-
gem van a pénzemre, asszonyom.

Anyám egyszerre összeesett.

— Legyen tekintettel a körülményekre, Shalton ur. Nagyon kérem. Én azt a pénzt most önnek visszafizetni nem tudom.

— Ez engem rendkívül kinosan érint, Danné. Hogyan oldjuk meg ezt a helyzetet? Én az ön kötelességtudásában bízva nem tettem feljelentést eddig, de ha így áll a dolog...

A feljelentés szóra anyám halálosan elsápadt. Összekulcsolta a kezét és térdre borult Shalton ur előtt.

— Könyörüljön meg rajtam, Shalton ur! A gyermekeim nevében kérem: könyörület!

Shalton ur anyámra szegezte tekintetét és gondolkozott.

— Emelkedjék fel, Danné — mondta végül könyörületesen. — Mindnyájan emberek vagyunk. De vajjon Mrs. Shalton mit szól majd hozzá? — folytatta aggodalmasan. — Ő parajt egyáltalában nem eszik...

— Hogyan, uram? Ön arra gondol, hogy... Shalton fanyar képet vágott.

— Hát mit tegyek egyebet, asszonyom? Várjak, amíg ön nevetséges kis részletekben ki egyenlíti a követelésemet? Hiszen ez időtlen időig tartana. Nem, Danné. Ha már így áll a dolog, inkább arra szánom el magam, hogy a feleségemmel, Mrs. Shaltonnal magukhoz költözöm. Lelakjuk és lekosztoljuk a tartozást.

Shalton nagylelkűsége mélységesen meghattotta anyámat.

— Köszönöm, Shalton úr, köszönöm. Garancia, hogy jól fogják érezni magukat. Ami pedig a parajt illeti, teljes mértékben megnyugtathatom. A parajt a gyermekeim sem szeretik.

Anyám arra számított, hogy vidéki rokonai támogatni fogják vállalkozásában. Etekintetben azonban keservesen csalódott. A rokonság véleményét a legerőteljesebben boldogult apám nővére, Betsy néni fejezte ki, aki pártában maradván, nagybátyám, Reverend Th. Josuah Dan presbiter háztartását vezette Suffolkban. „Kedves Mary-Ann” írta anyámnak, „leveled tartalma mélységesen felhábortott”. Nem tudhatom, mit gondol boldogult urad a sirjában vállalkozásod felől, de alig hiszem, hogy egyetértene veled. A lakás- és kosztadás, amiről leveledben fecssegsz, megalázó kereset és családi hagyományainkkal teljesen ellenkezik. Nem találsz rá családunkban példát, hogy bárki is a létfenntartásnak erre a megalázó módjára vetette volna magát. Lelked rajta, ha nem látsz más kiutat. Engem azonban semmiképpen bele ne vonj. Közlésed ágyba döntött, harmadik napja rakom a hidegborogatásokat.

Utóirat. A presbiter olyan szórakozott, hogy háromszor kell rászólnom, amíg meghallja. Adja Isten, hogy kibirjam vele. Őlel mindnyájatokat szerető Betsytek.»

II. FEJEZET.

Betsy néni és Cromwell Olivér.

Moosie, az öreg szakácsné, aki tizenöt esztendőn szolgált a házukban, addig tologatta anyámmal ide-oda a butorokat, amíg minden szobára jutott szekrény, asztal s valami fekvőhelyféle. Azonban egyelőre csak a Shalton házaspár jelentkezett, akikből nem volt sok örömmünk. Egy közép nagyságu bőrdönddel érkeztek, abban volt összes holmijuk. Sehogy sem nézett ki belőlük, hogy kétszáz fontot kölcsönöztek volna apámnak. Azt hiszem, sohasem láttak együtt annyi pénzt. Csakhogy nekem ebben a dologban nem volt szavam. Bele kellett törődnöm, hogy anyámon élőködjenek, aki a szemükből olvasta ki óhajtaikat.

Hat hete laktak már nálunk s még mindig nem akadt jelentkező.

— Nos, Mrs. Dan, érdeklődött-e valaki? — kérdezte Shalton reggelenként, mikor, ismeretlen utakra indulva, anyámmal az előszobába összehatalálkozott.

— Sajnos, nem érdeklődött senki, — sóhajtott anyám.

— Látja, látja, Mrs. Dan, — mondta kajánul Shalton. — Ugye milyen orrom volt? Mit csinálnának maguk most nélkülünk?

De Shalton ur korán fölényeskedett. Egy szép napon Quiddiek megtörték a jeget. Vidékről köl-

jözködtek fel Londonba, mármint Quiddiné és fekete pápaszemes, vak fia. Ez az yperni fronton küzdötte végig a világháborút, gáztámadás alkalmával elvesztette szemevilágát s ezen a címen trafikjogot kapott. Az üzletet anyja vezette, a fiu délelőtt sétált, ebéd után regényeket olvasott. Én nem értettem, hogy ez miként lehetséges, de Quiddiné megmagyarázta, hogy a fia látóképessége az időjárással együtt változik. Széles napokon semmit sem lát, de szép nyári estéken olyan éles a szeme, hogy a csillagokat is megtudja számlálni, kivált mikor egyesével bukkanak ki az ég boltozatán.

— Azt hiszem, hogy semmi baja sincs a szemének — sugtam Marjorienek — csak azért híreszteli vaknak magát, hogy el ne vegyék tőlük a trafikjogot.

— Pfuj, Johnny, milyen csunya szád van, mindenkit meggyanúsítasz, megrágalmazol — korholt Marjorie. — Még ha nem is volna baja a szemének, akkor is szép tőle, hogy szegény, anyján segíteni akar.

Ebben igazat kellett adnom Marjorienak. Hiszen ő is mindent elkövetett, hogy a helyzetünkön könnyítsen. Apám halála után kijelentette, hogy felhasználja, amit tanult és zongoraleckéket vállalt, hogy hozzájáruljon a háztartás költségeihez. Addig járt-kelt, szaladgált, amíg csak ugyan szerzett néhány tanítványt. De nekem vérzett a szívem, hogy szegény kis Marjorienak reggeltől estig nehézfelfogású gyerekek kalimpá-

lását kell hallgatnia. Mennyit robotolt szegényke azért a néhány shillingért! Hogy sajnáltam, mikor esténként kimerülten hazatért s a fáradtságától szinte összeroskadni! Miért hogy ő az idősebb és nem én? De mit kezdhet egy tizennégyesztendőssuhanc? Igaz, elszegődhetnék inasnak valami fűszereshez, vagy Prince ur pipereüzletébe szemben a házunkkal, de Marjorie kitalálta a gondolataimat.

— Te csak tanulj, Johnny, neked ne legyen gondod semmire. Majd ha nagy leszel, te fogod eltartani anyánkat... Sőt talán engem is, — tette hozzá tréfálkozva.

— Téged? — kiáltottam indulatosan. — Te akkor már régen férjnél leszel.

Marjorie elpirult.

— Az nem olyan bizonyos, mint ahogy hiszed, Johnnykám. Szegény lány nehezen kap férjet manapság.

— Ó, Marjorie, hogy beszélhetsz így? Te, a legszebb, a leggyönyörűbb! — kiáltottam, mert nővérem angyalian szép volt, szőke, karcsú, vonzó jelenség.

— Csacsi vagy! — mosolygott Marjorie s másra terelte a szót.

*

Most nem tudom biztosan, ki jött előbb: Betsy néni, vagy Balmoral ur. Azaz már tudom: Betsy néni jött előbb. Egy szép napon váratlanul beállított. Ha a királyné cseppet is volna be-

szerény penzióknak ajtaján, nem csodálkozunk jobban. A levél után, amelyet felháborodásában írt. De Betsy néni úgy tett, mint aki nem emlékszik semmire.

— Mutasd magad, Mary-Ann — mondta s lorgnonján keresztül szemügyre vette szegényt, töpörödött anyámat, mint valami rekrutát. — Közelebb gyere! Fordulj! Az özvegyi állapot nem tesz jót neked... Ezek a gyerekek? — folytatta. — Remélem, emlékeztek rám, gyerekek? A kiállításakor jártam utoljára nálatok. Akkor szegény apátok még élt. Ez a fiu teljesen az apjára üt. És ez Marjorie? Honnan vetted Mary-Ann ezt a szép gyereket?

Betsy néni lapos és magas volt, mint egy szoknyába bujtatott skót dudás. Volt valami tempós a modorában, valami katonás szigorúság.

— Küld ki a gyerekeket, Mary-Ann, beszédem van veled.

Anyám intésére kivonultunk, de a kulcslyukon át figyeltük, ami következik. Betsy néni elhelyezkedett egy karosszékből s rászólt anyámra:

— Ülj le. Tudod te, ki volt Cromwell Olivér? Anyám riadtan nézett Betsy néniére.

— Iskoláskoromban bizonyosan tudtam, Betsy — hebegte, — de ma már nem merném állítani. Azt hiszem, hogy nagy ember volt.

— Bár tekerte volna ki az anyja a bölcsojéban a nyakát, — jelentette ki szigorúan a nagy

néném. — Hallgass ide. Bátyád köztudomása-
lag a legnagyobb bolond, aki valaha szabadon-
járt Isten ege alatt. Amióta az eszemet tudom,
mindig volt valami bogara: előbb a pillangók,
aztán a bélyegek. Most mindennek a betetőzésé-
sül Cromwellbe habarodott bele.

— Nem értelek — hebegte anyám.

— Nem értesz! Hahal Hát azt hiszed, én ére-
tem? — kérdezte kihívóan Betsy néném s fele-
letet várva, anyámra meredt. — Természetesen
számlákkal kezdődik a dolog, — folytatta, a ka-
rosszékből hátra dőlve, szárazon. — Halom-
számra kezdte hozatni Londonból a könyveket.
Ez már mindjárt nem tetszett nekem. Vélemé-
nyem szerint sokkal okosabb, ha a férfi szabad
idejében golfozik, vagy biciklizik. De ez még
hagyján. Egy szép napon azt mondja: «Ha nem
megy el Lancashirebe, egészen máshogy alakul
a dolog.» «Ha ki nem megy Lancashirebe?» —
kértem tőle. «És mi alakul másképpen?» —
mert sejtelmem sem volt, hogy miről beszél.
«Mit kérsz, hogy ki?» — szól rám türelmet-
lenül. «Hát Cromwell, természetesen.» Na, gon-
dolhatod. Attól fogva nem volt nap, hogy ne
kellemetlenkedett volna Cromwellel. Hogy miért
és hogy mivégre tette ezt meg azt, hogy mi lett
volna, ha nem úgy lett volna és más efféle ha-
szontalanságokkal. Mindjárt gyanítottam, hogy
fő a feje valamiben, de még nem tudtam, mi-
ben. Végre ünnepélyesen kijelentette, hogy meg-
akarja írni ennek a Cromwell Olivérnek a tör-

ténetét. Hát én nem rejtettem véka alá a véleményemet. «Jósuah» — mondtam gunyosan «te már nem tudod jódogodban mit csinálj. Hála Istennek nincsenek anyagi gondjaid, ami pedig a háztartásodat illeti, nem szemrehányásként mondom, azt én látom el. Beszéljünk őszintén, ha már szóbahoztad a bogarakat. Hát mi közöd neked Cromwell Olivérhez, mondd? Hiszen az az ember legalább háromszáz esztendőös halott.» «Ne beszélj, Betsy, ostobaságokat» — szólt közbe bátyád. „Történelmi nagyjaink hallhatatlanok. Minden eszmélkedő embernek kötelessége megidézni szellemüket, párbeszédet folytatni velük.“ „Hát én igazán kíváncsi vagyok, mit mondhatott neked Cromwell Olivér szel-
leme, Jósuah.» Bátyám legyintett. «Vedd tudomásul, Betsy, hogy helyre fogom igazítani a történelemnek Cromwell felett hozott ítéletét. Hogy te a te csirkeeszeddel helyesled-e vagy sem, arra én fütyülök». «Rendeltem kétszáz ív papírost» — kegyetlenkedett tovább, «légy szíves fizesd ki, ha áthozzák a papirkereskedésből. Holnap-tól kezdve megváltozik a napirend. Hét órára kérem a reggelimet és csak négy óraker ebédelek.» Azzal hátat fordított, de engem akkor már elfogott az indulat. «Hát akkor vezesse Cromwell a háztartásodat!» — kiáltottam és lábaim elé dobtam a kulcsokat. És most itt vagyok. Remélem, jellemesnek tartod a viselkedésemét. Mary-Ann?

— Nem tudom, hogy mit tartsak felőle, Betsy

— tanácsalankodott anyám. — Nem akarsz visszamenni hozzá Suffolkba?

— Nem — mondta Betsy keményen. — Nálad fogok lakni, Mary-Ann. Remélem, szorítás helyet a nővéred számára.

A magam részéről nem nagyon örültem annak, hogy Betsy néni hozzánk költözött. Alapjában véve pedig jó teremtés volt ő, meg is fizette, ami keveset anyám az ellátásáért felszámított, de fenhéjázó modorával inkommodálta vendégeinket. Balmoral urral azonban, ki szintén szeretett nagyozolni, csodálatosképpen összefért.

Ma is élénken emlékszem arra a napra, amikor Balmoral ur beköltözködött hozzánk. Zimankós novemberi délután volt, én a pamlagon ültem, a paravánom mögött s a leckémet tanultam. Ott volt a kuckóm a nappaliban. A paraván mögött. Nappali szobánk amolyan átjáróféle volt, amelyen a fürdőszoba felé való vándorutján a penzió valamennyi lakója végigvonult. Ám ez engem a legkevésbé sem feszélyezett. Elsőnek a vak fiatalember botorkált végig hajnalban a még sötét szobán s rendszeresen beleütközött a paravánba. Erre felébredtem, felugrottam s megmosakodtam utána. Mig a konyhában reggeliztem, családtagok vették igénybe a fürdőszobát, aztán a lakók. Utolsónak Balmoral ur bujt elő tarka hálóköntösben, egyik kezében habverő edénnyel, borotvával és pamacs-csal, másikban a törülközővel. Mire összeszed-

tem az iskolakönyveimet, már meg is borotválkozott.

Forgalmi szempontból, hogy így fejezzem ki magamat, bizonyára nagy hátránya volt a penzióknak, hogy nem volt csak egy fürdőszobánk. Az ebből eredő nehézségeket úgy oldottuk meg, hogy anyám minden ujonnan beköltözőtől megkérdezte, hány órákor kel fel s mennyi ideig óhajtja igénybe venni a fürdőszobát. Kívánságának megfelelően aztán helyet szorítottunk számára azon a menetrendszerű papírlapon, amely ki volt akasztva a fürdőszoba ajtajára s amely percnyi pontossággal feltüntette a bevonulások és kivonulások idejét. Ehhez mindenki lehetőleg alkalmazkodott. Kilenc óra tájban egyébként megszűnt a járás-kelés, a lakók elszéledtek, mindenki ment a dolga után.

Házunktól alig tíz percnyre volt az iskolám. Rendesen Marjorieval indultam el hazulról. Moosie néha utánam szaladt, hogy zsebembe dugja a konyhaasztalon felejtett tízórait. Fürgén siettünk le a lépcsőn, hogy mielőbb az utcán legyünk. Házunkkal szemben a Prince piperüzlet ajtajában levegőzött Lucas, a szőke segéd s mikor elmentünk mellette, mélyen meghajolt. «Ismered?» kérdeztem Marjoriétól. «Nem ismerem» mondta a nővérem és meggyorsította lépteit. Hátranéztem, Lucas még mindig ott állt az ajtóban s bámészkodott Marjorie után.

A penzió fennállásának hatodik hónapjában a következő lakóink voltak: Betsy néni (rokon

alapon), a Shalton házaspár (ellenszámlára) Quiddiek és James Balmorral, aki Columbiából jött november közepe táján. Balmoral ur negyven-negyvenötéves, napbarnított férfi volt s mikor kivette a szobát, husz fontot tett le az asztalra előlegül az éhenkórász Shaltonné jelenlétében, aki majd felfalta szemével a bankjegyeket. Ők már javarészt lekosztolták követeléseiknek és javaslatomra a családi tanács úgy határozott, hogy készfizetés ellenében sem tartjuk őket tovább. Alig foglalta el Balmoral ur a szobáját, Betsy néni félrehuzta anyámat.

— Ugy bánj ezzel az emberrel, mint a himes tojással, Mary-Ann. Meg kell neki adni a gazdag embernek kijáró tiszteletet.

De nemcsak mi voltunk Balmoral ur jelentőségével tisztában, hanem ő maga is. Látszott rajta, hogy megszokta a parancsolást. Olyan magától értetődően fogadta hódolatunkat, mint valami uralkodó. Ugy is viselkedett. Fölényes arckifejezéssel tűrte a stréber Shalton-házaspár pöffeszkedését, szórakozottan hallgatta Betsy néni történeteit a suffolki tiszteletesről, aki egy kopasz puritán miatt feldulta az életét, leereszkedő jóindulattal foglalkozott Quiddinével és a vak fluval. Én a magam részéről ellenszenvesenek találtam Balmoral urat. Velem azzal kezdte, hogy ide-oda szaladgáltatott. «Ráérsz-e, Johnny fiam? Légy szíves, hozz egy estilapot.» Ezüst-pénzt nyomott a markomba és nekem szaladnom kellett. Pár perc múlva jelentkeztem nála

az ujsággal, meg a visszajáró pénzzel. «Tartsd meg, fiam», mondta hanyagul. «Köszönöm a szíveségét, Balmoral ur, de nem vagyok kol'dus», mondtam szigoruan s letettem asztalára a pénzdarabokat. Csakhogy ő nem az az ember volt, akit az önérzetes viselkedés gondolkodóba ejt. Nadrágzsebébe süllyesztette a pénzt s legközelebb megismételte a játékot, arra számítva, hogy egyszer majd megpuhulok. No hiszen arra számíthatott!

A legjobban azonban az háborított fel Balmoralt viselkedésében, hogy állandóan Marjorien legeltette a szemét. Mit akar ez a meglett ember a nővérkémtől! Tudtam ugyanis, hogy Lucas, a piperészsegéd néma hódolattal imádja Marjoriet s hogy érzelmei nővéremnek sem közömbösek. Ahogy elpirult, mikor a segédet megpillantotta, ahogy lehajtott fővel tovasietett, minden valloásnál ékebben beszélt.

Lucas viselkedésében az tetszett nekem, hogy olyan tartózkodó. Meg sem próbálta, hogy barátkozzék velem. Néha iskolából jövet megpillantottam a pipereüzlet ajtajában. Ilyenkor szemérmesen hátrahúzódott. De egyszer-kétszer találkozott a tekintetünk s a pillantásából azt olvastam ki, hogy jóakaróm.

III. FEJEZET,

amelyben a történet hőse leleplezi Shallon urát,

A nap, amelyen végképpen megbizonyosodtam afelől, hogy Marjorie és Lucas szerelmesek egymásba, több tekintetben emlékezetes.

Vakáció lévén, nem kellett iskolába mennem; történetesen Marjorie is otthon maradt. A konyahasztalnál ültünk, mézzel áthuzott vajaszemelyeinket májszolvá. A nyitott ablakon beröppent egy darázs, ide-oda cikázott a teríték-felett, alámért kávéscsészémbe, hogy megkóstolja a fenekén maradt cukorolvadékot, majd tompa brummogással visszarepült a tavaszba.

— Ugy hangzik, mint a távolodó autó berregése — mondtam a darázs után bámulva Marjorienak. S így folytattam: — Ha férjhez mégy, neked is lesz autód, Marjorie.

— Nekem ugyan nem lesz, Johnnykám, — felelte Marjorie. Nem volt szomorúság a hangjában. Ugy mondta, mint aki bizonyosan tudja, mi lesz vele.

— Honnan tudod? — kérdeztem.

Marjorie szeliden mosolygott.

— Onnan, hogy ha férjhez is megyek, szegény emberhez megyek, Johnnykám.

Marjorie elhatározása nem tetszett nekem.

— Miért beszélsz így, Marjorie? Hátha egy keleti herceg jön megkérni a kezedet? Kikoszarnád?

— Ki mondta Marjorie.

A csodálkozástól távra maradt a szám. Ennyian nem tartottam lehetetlenségnek, hogy Marjorie egy rája, vagy maharadzsza felesége legyen. Ezek az exotikus keleti fejedelmek eleget kószálnak Londonban, miért ne hozhatná össze őket a véletlen Marjorieval? Találkozhatnak a Hyde-parkban vagy az utcán is. S ha a keleti fejedelem meglátja Marjoriet, menthetetlenül beleszeret. Hiszen Marjorie oly szép, oly gyönyörű. Gyakran képzeltem, hogy valaki becsenget hozzánk — én nyitok ajtót — s a folyosón egy mór vigyorog rám fehér fogakkal, óriási csokrot tartva a kezében.

— Dan Marjorie kisasszonyt keresem, a világ legszebb kisasszonyát, az én felséges uram, Musztafa Abdul Muszuf fejedelem megbízásából, aki e néhány virágszállal olthatatlan szerelméről és sirigtartó hűségéről kívánja biztosítani.

— Tessék várni, — mondom a mórnak és dobogó szívvel anyámhoz futok.

— Egy mór van itt — lihegem. — Eljött Marjorieért! Musztafa Abdul Muszuf fejedelem a lábai elé rakja szívét és hódolatát.

— Jézus Mária! — sikoltja Betsy néni. — S én ebben a pongyolában vagyok. Hamar Mary-Ann, vegyük fel a selyemruháinkat.

Lehet, hogy nem így lesz, hanem hordár hozza a csokrot, vagy a postás, az érdekes és mindnyájunk sorsára nagy kihatású levelet — nem a kül-

sőségeken mulik a dolog. Fő, hogy megtörténhetik.

De Majorie oly határozottan tiltakozott, hogy nem hagyhattam szó nélkül.

— Miért kosarazod ki? Talán mást szeretsz?

Marjorie ábrándosan nézett maga elé.

— Lehet — mondta kisvártatva, mintegy sajátmagának.

Izgalmamban felugrottam az asztal mellől.

— Mondd, hogy kit? Áru! el, édes Marjorie! Igérem, hogy nem mondom el senkinek.

Lehet, hogy megmondta volna, ha tovább fagatom, de ebben a pillanatban érkezett haza anyám a vásárcsarnokból Moosieval. Elénk rohantam.

— Mit hoztatok?

— Halat, hust, salátát, gyümölcsöt — sorolta fel Moosie s kirakosgatta a kosárból a holmikat. Anyám, akit a lépcső kifulladásztott, a konyhaszékre roskadt:

— Estére megmosod a hajadat, Marjorie. Hoztam hajvizet.

Moosie felpillantott a kosarából

— Hová tetszett tenni?

— Hát nincs a kosárban?

— Nincs bizony.

Anyám összecsapta a két kezét.

— Hova tettem a fejemet! Biz az ottmaradt a drogériában. Szaladj, Marjorie, míg el nem felejtik.

De Marjorie most az egyszer huzódózott.

— Nem küldenéd inkább Johnnyt érte, anyám?

Anyám megütközve pillantott Marjoriára.

— Ejnye, ejnye, Marjorie. Miért tolod másra, ha téged kérlek valamire? Légy jó és szófogadó, eredj.

Nem volt mit tenni, Marjorie engedelmeskedett. De olyan nehezen indult, hogy megkönnyörültem rajta s mihelyt anyám kiment a konyhából, utánairamodtam. A kapunál értem utol.

— Mi az, Johnny? — kérdezte Marjorie.

— Láttam rajtad, hogy nem akaróztál lemenni, — motyogtam.

Marjorie megfogta a kezemet.

— Tennél nekem egy szivességet, Johnny?

— Szívesen.

— Menj be te a drogériába helyettem. Tudod, én nem akarom, hogy... — dadogta s arcát elöntötte a tűz. Ebben a pillanatban olyan határozottan közölte velem a titkát, mintha arcomba kiáltotta volna.

— Jól van. Várj meg a ház előtt, — mondtam pártfogó hangon és bementem az üzletbe.

Csak Prince urat találtam benn, a köpcös piperészt, aki jól ismert engem és szívesen társalgott velem.

— Látom az orrodról, Johnny, hogy a hajvizért jössz, de a pemetefü-cukrot sem veted meg, ha nem tévedek.

Azzal belemarkolt egy dobozba, hogy megtömje a zsebemet. Engem azonban nem a csemege érdekelt, hanem Lucas. Átvettem Prince urtól a gondosan becsomagolt hajvizes üveget s hebegő szájjal megkérdeztem tőle, elbocsátotta-e a segédjét. Mivel nem láttam Lucast az üzletben, regényes képzeletem magával ragadott. Már azt hittem, hogy Prince ur összeszólalkozott vele valamin, az önérzetében megbántott ifju összecsomagolta holmiját és világgá ment... S ha így történt, mi lesz szegény Marjorieval?

De Prince ur megnyugtatótt.

— Átküldtem a szomszédba váltani... Mindjárt itt lesz, üdvözölheted.

Am e kijelentés után nem volt miért tovább időznöm.

— Köszönöm, Prince ur, majd a legközelebbi alkalommal. Ma szabad napom van, horgászni megyek.

— Ej, ej, — mondta Prince ur elismeréssel. — A horgászás pompás szórakozás.

Elszégyeltem magam. Dehogy készültem horgászni. Csak azért mondtam, hogy szabadulhaszak. Szerencsére Prince ur nem firtatta a dolgot.

— Hát csak eredj, Johnny, légy türelmes. A türelem ebihalat terem, — folytatta tréfásan.

Ahogy az üzletből kiléptem, megpillantottam Lucast. Ott állt Marjorieval a házunk előtt. Mikor észrevettek, Marjorie kihuzta Lucas kezéből a kezét.

— 'Add ide! — kiáltotta s bucsu nélkül felsietett a hajvizes flaskával. Lucas felém fordult. — Aranyos nővéred van, Johnny. — Motyogta. — Hiszen ha több volnék, mint pipere-segéd... — Egy pillanatig tanácstalanul nézett rám... — Na Isten veled Vár a gazdám! — kiáltotta.

Gondolatokba mélyedve ballagtam a Themze felé.

Horgászni nem igen lehet Londonban, ahhoz messzebbre kell menni, ki a szabadba és arra nem volt engedélyem. De hiszen az is gyönyörűség leballagni a folyóhoz, elhelyezkedni a kőlépcső legalsó fokán, kavicsokat dobálni a vízbe, vagy egyszerűen nézni, hogyan sodródik lomhán tova... Magányos matrózok bámulják a vizet, pipájukat szörcsögtetve s ha van bátorsága az embernek, egyikükkel-másikkal szóba is ereszkedhetik.

Egy darabig követtem a folyó kőpartját, majd lementem a vízhez s hátamat a töltésnek támasztva, leültem a partjára. Pár lépéssel odébb két napszámoskülsejű férfi társalgott egymással. A szél felém hozta a hangjukat.

— Bizony mindenéből kiforgatták a gazfickók a fivéremet. Az egyiket lecsukták, a másik azonban még idejében elinált. Ugy körülhálózta az alávalók szegény megboldogult Tom bátyámat, hogy csuda. Különösen a Shalton. Egy szép napon aztán kiderült, hogy a részvények, amiket rásóztak, teljesen értéktelenek.

— Kötelet érdemelnek az ilyenek! -- háborgott a másik. — Miért nem csukatta le mind a kettőjüket? Az ilyen gazfickók ne járjanak szabadon.

A Shalton név említésére hegyezni kezdtem a fületem. Bizonyára nem egy Shalton nevű férfi bolyong ezen a világon, de valami érzés azt sugta nekem, hogy az a két napszámoskülsőjű férfi a mi ingyen-lakónk viselt dolgairól tárgyal. Figyelmem teljes megfeszítésével fülettem.

— Kérdezték tőlem a rendőrségen, kíváncsi-e, hogy üldözzék... Dehát mit érek én már azzal? Azon a semmiházin ugysem vehetem meg a fivérem kárát.

— Rosszul tette, cimbora, — helytelenítette a másik. — Azóta ki tudja, hol garázdálkodik.

— Hát az úgy volt, — folytatta az első, — hogy amikor megneszelle, hogy szorul a kapca, elküldte hozzám az a Shalton a feleségét, hogy kikönyörögje az urát. És az a semilyen cingár asszony térdreest előttem, úgy kért, könyörgött, hogy könyörüljek rajtuk... Ők elmennek, elbujdosnak Londonban, a színüket se látjuk többé Middlesexben... Hát mit csinált volna a helyemben, mondja?... Az ember nincs köből.

A férfi hallgatott egy darabig, aztán újra megszólalt.

— Most két éve történt ez a dolog... Így aztán, mikor szegény fivéremet elgázolta a szekér, alig maradt utána valami... Engem a nővérem kifizetett, abból a pénzből jöttem fel Londonba...

„Semilyen cingár asszony” is bizonyára nem egy akad, mégis esküdni mertem volna, hogy az a nő, aki a middlesex-i férfi előtt térdreesett, a mi lakónk. Többre nem is voltam kíváncsi.

Hazafelémenet végképpen megérlelődött bennem az a meggyőződés, hogy Shalton közönséges csirkefogó, aki sohasem ismerte az apámat, hanem szegény anyám jóhiszeműségével visszaélve, egy alattomos hazugsággal férközött a házunkba és most a nyakunkon élősködik feleségével együtt. Penzióink azonban nem ment olyan jól, hogy elbirta volna az ingyen kosztosokat, arról nem is szólva, hogy a legszebb szobánkat foglalták el. Mindenesetre volt a kezemből néhány adat, amelynek a révén, mint reméltem, leleplezhetem.

Vacsora közben, mikor mindnyájan együtt ültünk, tehát váratlanul Shalton ur felé fordultam és így szóltam hozzá:

— Ismerős ön Middlesexben, Shalton ur?

A hatás, mely a váratlan kérdést követte, teljesen igazolta gyanumat. Lakónk úgy viselkedett, mint akit fejbekólintottak.

— Middlesexben? — hebegte. — Hogy jut ez eszedbe, Johnny?

— Hát úgy — mondtam szemtelenül, — hogy ma délután megszólított egy ember a ház előtt s érdeklődött Shalton ur után. Azt mondta, hogy Middlesexből jön s részvényekről beszélt.

Shalton felfehér lett s riadt, gyors pillantást

vetett feleségére, akit köhögési roham fogott el. Betsy néni felugrott és veregetni kezdte a hátát.

En kajánul élveztem diadalmamat. A házaspár vacsora közben idegesen viselkedett, Shalton ur vacsora után eltávozott s nem jött haza. Reggel felhívta feleségét telefonon. Shaltoné, alig hogy letette a kagylót, bejött anyámhoz s arról hebegett valamit, hogy férjével hosszabb üzleti ügyben el kell utaznia. Azzal ő is elment. A délután folyamán elküldtek a holmijukért. Többé nem hallottunk felőlük.

De nem tudtam titkomat magamban tartani és néhány nap múlva elmeséltem agyafurt csi nyemet asztaltársaságunknak. Történetem igen nagy sikert aratott, még a zárkózott Balmoral ur is felderült és jelentősen ráncolta homlokát.

— Bizony, bizony — bólogatott, — vigyázni kell, kit vesz az ember a házába. Igen sok szélhámos lebzsel a világban. Jól csináltad, ügyes fiu vagy, Johnny.

De a hang, amelyen mondta és a mosolva valahogy nem tetszett nekem.

IV. FEJEZET,

amelyben Marjorie már-már nagy partit csinál.

Egy szó, mint száz, Balmoral, megkérte Marjorie kezét. Ez így történt: Betsy néni észrevette, hogy Balmoral egyre gyakrabban felejtí Marjorien a tekintetét. Mihelyt megfigyelésének helyeségéről megbizonyosodott, sugni-bugni kezdett anyámmal. „Meglásd, Mary-Ann, ebből lesz valami“ jelentette ki profetikusan, majd így folytatta:

— Te mindig olyan élhetetlen voltál, kedves nővérem, mint egy beteg kanárimadár. Itt állsz két gyerekkel a nyakadon, nyomasztó anyagi gondok között. Végre itt a pillanat, amikor a sorodat megjavíthatod. Előnyösen férjhez fogjuk adni Marjoriet.

— Marjoriet férjhez adni? Kihez? — álmélkodott anyám.

— Bizd rám. Remélem, elismered, hogy értelmesebb vagyok nálad.

Betsy néni nyomban hozzá is látott szándéka megvalósításához. Az asztalnál Balmoral ur mellé ültette Marjoriet, aki ezt egy Betsy néni felé intézett udvarias mosollyal nyugtázta. Ők ketten már értették egymást. Balmoral, aki azelőtt vacsora után visszavonult, mint a többiek, most az ebédlőben maradt, helyet foglalt a pamlagon Betsy néni mellett s beható eszmecserét folytatott vele. „Marjorie kilátásai nagyon komolyak“ jelentette

néhány nap múlva Betsy néni anyámnak „En kivallattam Balmoral urát.”

„Hogy van az, — kerülgettem előbb messziről —, hogy ön, Balmoral ur, aggregény maradt?”

Balmoral ur kivette szájából a szivart, ünödve forgatta az ujjai között és így felelt:

„Nem találtam megfelelő életpárra, asszonyom.”

„Hogy lehet az? — szinleltem a csodálkozást. — Ön, akinek olyan jó fellépése van, aki jön, megy a világban...”

„Téved, asszonyom, — mondta Balmoral. — Én igen magányos ember vagyok. Sokszor hónapokra, évekre visszavonulok a világtól s ugyyszólván senkivel sem érintkezem. Ilyen körülmények között nehezen kötök ismeretségeket.”

„De ha ez így van, — akaszkodtam a szavába, — akkor meg éppen meg kell nősülnie. Minél zárkózottabb valaki, annál nagyobb szüksége van egy asszonyra, hogy őt a gyöngédségével körülvegye.”

„Igy kellene, hogy legyen, asszonyom — felelte Balmoral ur mélabusan.”

„És talán nincs is olyan messze öntől az a teremtés, aki megédesíthetné az életét — mondtam és hozzátettem, hogy nem magamra gondolok.”

„Megvallom, nekem is motoszkál ilyesmi a fejemben, — jegyezte meg Balmoral.”

„Még csak egyet, Balmoral ur! — kiáltottam és mivel már indulni készült, elkaptam a kabátja szárnyánál. — Milyenek az ön anyagi viszonyai?”

„A legjobbak, asszonyom, a legjobbak, — kuncogott Balmoral ur, — e tekintetben megnyugtathatom.”

— Azonnal beszélnem kell Marjorieval, — folytatta Betsy néni izgatottan. — Remélem, nem lesz olyan ostoba, hogy eljátssza szerencsését.

Hogy anyám mit beszélt Marjorieval, nem tudom. Marjorie nekem nem mondta meg. De olyan levert volt és olyan kisírt szemmel jött ki anyámtól, hogy el tudom képzelni, milyen érzéseket váltott ki belőle az a jövő, amelyet családunk szánt neki. Ha akkor sarkamra álllok, sok kínlódástól megkimélhettem volna Marjoriet. Anyánk ugyanis, azóta Betsy néni a házukba költözött, teljesen a befolyása alá került. És ha anyám is akart valamit, akkor Marjorie sem ellenkezhetett. Rövid és csöndes vívódás után elhatározta, hogy feláldozza magát. Látta, hogy anyámnak mennyi a gondja, hogy küszködik, hogy töri magát — azt hitte a kis ostoba, hogy ha hozzá megy Balmoral urhoz, minden rendbe jön, anyámnak nyugodt, gondtalan öregsege lesz s én befejezhetem a tanulmányaimat, talán éppen Etonban, amiről szegény apám ábrándozott. S ő, — hát Istenem — majd csak ő is elégedél valahogy.

S már-már ugylátszott, hogy sorsa elkerülhetetlen. Betsy néni ugyancsak buzgólkodott. Any-

nyira magáévá tette Marjorie ügyét, hogy még a tiszteletest is csak félfüllel hallgatta meg, aki a legizgalmasabb napokban állított be hozzánk, hogy Betsy nénit hazavigye.

— Tűzbe dobtam a kéziratomat, Betsy — mondta letörten. — Rájöttem, hogy a történetírás henye dolog. Minek azt firtatni, hogy egy izgága és felfuvalkodott férfi milyen uton-módon érvényesül? Minél buzgóbban tanulmányoztam a forrásokat, annál világosabban láttam, hogy mindez kárhozatos és gonosz dolog. A történelem a sátán terrénuma. No Betsy, jössz háza?

— Majd ha Marjoriet az oltár előtt látom, akkor beszélhetünk a dologról, Jósuah. Nekem ez mindennél fontosabb egyelőre.

Aznap, mikor a pipereüzlet előtt elhaladtam, Lucas megszólított:

— Igaz az, Johnny, hogy a nővéred férjhez megy? — kérdezte szerényen, testvéri szomorúsággal a hangjában. Tudtam, hogy kétségbe fogja ejteni a válaszom:

— Szó van róla, — mondtam és váltogattam a lábaimat.

Lucas nagyot nyelt és a tekintete elborult.

— Kár — mondta csendesen. — Na Isten ved. — S ezzel besietett az üzletbe.

Igazat kellett, hogy adjak neki. Bizony, hogy kár a nővéremért, hiszen olyan sápadt szegényke, olyan levert. S Moosie mindgyakrabban égette oda a hust, dohogott, mert fájt öreg szívének, hogy Marjorie holdogtalan. Végül nem bírta to-

vább, beállított anyámhoz és felmondott. Anyám összecsapta a kezét a csodálkozástól.

— Megbolondultál, Moosie? Itt akarsz hagyni tizenöt év után?

— Sajnálom Mrs. Dan, nem maradhatok, — felelte Moosie hűvösen. — Nem tudom nézni, hogy szegény Marjoriet tönkreteszik.

Anyám hiába kérlette, ragaszkodott elhatározásához és kijelentette, hogy másnap elutazik.

Moosie aznap mondott fel, mikor Mrs. Pimpeville hozzánk költözködött.

IV. FEJEZET.

Mrs. Pimpeville.

Innentől kezdve a legparányibb eseményre is emlékszem. Aznap megint nem volt iskola. Anyám Moosieval a vásárcsarnokba ment, a lakók elszéledtek, egyedül voltam, mikor Mrs. Pimpeville becsöngetett. Kitűnően volt öltözve s finoman viselkedett.

— Egyedülálló francia hölgy vagyok, szobát keresek, — mondta.

— Parancsoljon, asszonyom, — tessékeltem beljebb. S megmutattam neki azt a szép, világos nycai szobát, amely, mióta Shaltonék elköltöztek, üresen állt.

— Megfelel — mondta Mrs. Pimpeville s habozva nézett rám.

— Anyám minden pillanatban megjöhet, —
siettem közölni vele.

— Igen? Akkor szólhatsz is, fiacskám a sof-
főrnek, hogy hozza fel a csomagjaimat.

Kinyitottam az ablakot és lekiáltottam a sof-
főrnek. Az felhozta a hatalmas bőröndöket. Visz-
szahuzódtam a kuckómba, de Mrs. Pimperville
néhány pillanat múlva beszólt hozzám:

— A fürdőszoba merre van? — kérdezte.

— Méltóztassék követni — kalauzoltam.

Új lakónk elcsodálkozott.

— Idegen szobákon kell átjárnom?

Megnyugtattam, hogy a nappaliban csak én
alszom a paraván mögött, az utána következő
szobában, amelyből a fürdőszoba nyílik, anyám
és nővérem, akik mindketten koránkelők, úgy
hogy mire a lakók felébrednek, már kitakarítva
és üresen találják a két szobát.

— A penziónk, sajnos, olyan kicsiny, — men-
tegetőztem, hogy nem tudunk magunkon más-
kép segíteni. Ön hány órákor ébred, asszonyom?

A hölgy mosolygott.

— Én, sajnos, későnkelő vagyok. Ugy tíz óra
körül.

— Hiszen az pompás! — kiáltottam. — Ha
megengedi, felírom a táblára. Anyám pont tizkor
kopogni fog az ajtón.

A hölgy csodálkozva nézte a fürdőszoba belső
ajtájára kiakasztott cédulát, amelyen ez állt:

MOSAKODÁSOK IDŐRENDJE.

- 5.15. Mrs. Mary-Ann Dans.
5.25. Miss Marjorie Dan.
6.00. Mr. Johny Dan.
6.30. Mrs. Helen Quidi.
6.50. Miss Betsy Dan.
7.25. Mr. Henry Shalton (törölve).
7.45. Mr. Elfred Quidi.
8.10. Mrs. Irene Shalton (törölve).
9.00. Mr. John Balmoral.

FÜRDŐK:

Kiváncsolomnak, megfelelően előzetes bejelentés után 9—11 óra között.

Azután felhívtam az újonnan érkező figyelmét a fürdőszoba polcaira, mely rekeszekre volt osztva, minden rekesz alatt kis cédulával, mely megjelölte a toalettcikkek tulajdonosát.

— Amint méltóztatik látni, ügyelünk a rendre, — mondtam szerényen.

Aztán magára hagytam Pimpeville asszonyt.

Mondom, a nap minden kis eseményére emlékezem. Anyám nemsokára megjött Moosieval, Betsy néni, aki kelengyét volt vásárolni Marjorienak, ugyancsak hazaérkezett. Mialatt ők az új lakóval tárgyaltak, én a konyhában forgolódtam Moosie körül.

— Ne menj el tőlünk Moosie, ne légy oly macskás, — kérleltem.

De Moosie csak dohogott.

— Akárhogy vérzik is a szívem, itt kell, hogy hagyjalak benneteket, gyermekeim. Nem akarok összeveszni senkivel, jobb ha elmegyek.

A kis holmimat összecsomagoltam, holnap délben már ülök a vonaton No, ne busulj, Johnny. Majd lejössz vakációzni Kensingtonba. Ne félj, az öreg Moosie nem hagy el.

Szorongó szívvel mentem anyámhoz.

— Csakugyan el akar menni? — kérdezte anyám.

— Csak menjen, ha olyan nyakas! — csattant fel Betsy néni. — Amúgy is figyelmeztetni akarok, Mary-Ann, hogy fel kell frissítened a személyzetet. Fogadj fel valami takaros szobalányt az öreg helyett. Járasd feketében fehér köténnyel s hordjon bóbitát. A jobb vendégek az ilyesmit megkövetelik. Mily elbűvölő asszony ez a Mrs. Pimpeville. A főhelyre kell ültetni, el ne feledd.

A gongütésre lakóink kibujtak a szobáikból, elfoglalták helyüket, csak Mrs. Pimpeville késlekedett. Marjorie kétszer is kopogott az ajtaján.

— Azonnal, öltözködöm — hangzott belülről. De le is esett az állunk a meglepetéstől, mikor Mrs. Pimpeville végre megjelent. Nehéz selyemi délutáni ruha volt rajta, a nyakában villogó kőhé, villogó kövü gyűrűk az ujjain.

— Bocsánatot kérek, — mondta kedvesen, — hogy a társaságot megvárakoztattam.

— Nem tesz semmit — vigasztalta édeskés mosollyal Betsy néni s megismertette Mrs. Pim-

peville-el a jelenlévőket, majd a helyére kalauzolta. Mrs. Pimpeville lehuzta kesztyűjét, merített a levesből, közben élénken csevegett.

— Herbeville grófnőhöz, a francia nagykövet nejéhez készülök — mosolygott Betsy nénihez fordulva, — onnan fel kell szaladnom a northumberlandi hercegnőhöz, estére pedig az operában van páholynom.

Az asztaltársaság szájtátva hallgatta a nagyszerű programot. Új lakónk káprázatos toalettje, a kolié s az a magától értetődés amelyet a francia nagykövtné s a northumberlandi hercegnő nevét mondataiba foglalta — mintha csak holmi Grantné vagy Harrisonné várná délutáni teára — ámulattal töltötte el a társaságot.

Mikor aztán Mrs. Pimpeville a kávé be sem várva, asztalt bontott és kisuhogott az ebédlőből, általánossá lett a zshivaj az asztal körül. Minden lakónknak ugyanaz a kérdés furdalta a kívánságát. Vajjon ki lehet ez a rendkívül előkelő felépésű, titokzatos francia hölgy? A legkülönbözőbb vélemények hangzottak el.

— Már a külsején is látszik, hogy igen jó családból való — kezdte szerényen az anyám. De Quiddiné másként vélekedett.

— A külseje semmit sem bizonyít, asszonyom — mondta csipősen. — Hogyisne! Mintha rajtunk, egyszerű polgári nőkön nem állna éppen úgy az a selyemruha, meg az a koliél! Csak hogy nekünk nem ilven hiuságokon jár az eszünk.

— A filmsztárok mind alacsony sorból törtek fel a magasba. Vannak köztük házmeesterlányok is. S tessék megnézni őket! Ugy viselkednek, mint a született hercegisasszonyok — állapította meg Quiddie ur.

— Hiszen lehet, hogy elbocsátott mozisztár, aki most jött vissza Hollywoodból — kockáztatam meg a nézetemet.

— Ugy? És ha kémmő? — szólt közbe Betsy néni.

— Vagy annál is rosszabb! — tódította Quiddie, mire anyám riadt tekintetet vetett az asztal végére, ahol mi tanyáztunk, gyerekek.

— Meg kell vallanom — szólalt meg most Balmore ur, a szivarát kivéve a szájából s ide-oda forgatva az ujjai között —, hogy ez a fel-tünő eleganciájú idegen nekem is felettébb gyá-nus. Nem akarom megsérteni, kedves Danné asszonyom — fordult egyenesen anyám felé, — de mégis csak különös, hogy ez a nagyzoló, ösz-szeköttetéseivel hivalkodó „grande dame” — mondta gunyosan — éppen ebben a szerény kis családi penzióban keresett hajlékot. Az Isten szerelméért, nehogy félreértsenek, édes höl-gyeim! Mi sem áll tőlem távolabb, mintha...

— Éppen meg akartam jegyezni, Balmora!, hogy nővérem penziójának nincs oka szégyen-kezni holmi nagy garral hirdetett belvárosi penziók előtt. Ami a kényelmet, az izletes, táp-láló s amellet bőséges asztalt, a figyelmes ki-szogálást, sőt lakóink társadalmi jellegét illeti...

— Ugy van, asszonyom, mindez *prima prima* — ismerte el készségesen Balmoral. — Csak egy dologra bátorodom felhívni szives figyelmüket. Azok a társadalmi körök, miket a hölgy frekventál, mi nem kérdeztük ugyebár, ő maga hivalkodott velük, nem tudom, nem fin-
torítják-e majd el az orrukát, ha ez a Mrs. Pimpeville közli velük, hogy Sohóban lakik. Mert az ugyebár mégis csak kétségtelen, hogy Soho Londonnak nem a legelőkelőbb negyede, Először is távol esik a centrumtól...

— Amely azonban innen villamoson kényelmesen megközelíthető — mondta Betsy néni, aki még nem adta fel a csatát.

— Sőt autón is, mert hiszen az olyan külsejű hölgyek, amilyen Mrs. Pimpeville, aligha járnak villamoson. Akárhogy is forgatjuk a kérdést, mélyen tisztelt hölgyeim és uraim s akárki legyen is Mrs. Pimpeville, abban, hogy ideköltözött Sohoba, van valami rendellenes.

Balmoral baljós kijelentését néma csend fogadta. Betsy néni bevárta, míg a lakók eltávoztak — Balmoral mindig utolsónak maradt — s anyámra mutatva, akinek homlokára már kiült az aggodalom — suttogóra fojtott hangon ezt a kérdést intézte a kolumbiai ültetvényeshez:

— Beszéljen világosan, Balmoral. Kalandornőnek tartja Mrs. Vimpeville? Mert ha igen, azonnal felmondok neki.

— Én ezt egy szóval sem mondtam, asszonyom. Azonban Önök már megjárták egy-

szer Shaltonékkal, aki, ha ez a kisfiu nem olyan ügyes — s ezzel Balmoral ur rám mutatott — ma is a nyakukon élősködik. Ilyen tapasztalatok után nem lehetnek eléggé óvatosak. A háboru óta rengeteg a szélhámós, a kétes egzisztencia, asszonyom. Én csak arra akartam figyelmeztetni, hogy tartsa nyitva a szemét.

— De hát mit tegyek voltaképpen? — tündődött néném hangosan.

Balmoral ur olyan képet vágott, mint aki ördögi cselet eszelt ki éppen.

— Bizza rám a dolgot, asszonyom, — mondta bátorítóan. — Én már a holnapi ebédnél kiszedem belőle, hogy kicsoda, micsoda.

S-Balmoral állta a szavát. Másnap délben, az első fogás után Balmoral a főhelyen pipiskedő előkelő hölgy felé fordult és édeskésre fordítva hangját, a következő kérdéssel rohamozta meg:

— Minek köszönhetjük voltaképpen, asszonyom, azt a nagy kitüntetést, hogy éppen a mi szerény penziónkba költözködött?

Uj lakónk azonban nem jött zavarba. Jelentősen mosolygott és így válaszolt:

— Ha minden áron tudni akarja, megmondhatom. Irónő vagyok s uj regényem olyan környezetben játszódik, amelyet tapasztalatból nem ismerek. Egy angol követségi attaséről írok, aki Párizsból megszökteti a boldogtalan házasságában élő Descourcelles hercegnőt s hogy a dühöngő férj ne akadjon a nyomukra — bocsánatot kérek, kedves Mrs. Dan, — fordult

anyám felé — szerelmével meghuzódik egy hédrangu londoni penzióban. Én az ilyen helyeket természetesen nem ismerem. Mivel azonban sulyt helyezek a környezet élethű ábrázolására, addig jártam a söhoi sötét utcákat, amíg ráakadtam erre a penzióra. Remélem, kérem, nem haragszanak.

— Sőt megtisztelve érezzük magunkat. Mrs. Pimpeville — mondta mézédesen Betsy néni, bár halálosan sértve érezte magát büszkeségében. — De nem hiszem, hogy penzióink megfelel az ön céljainak. Mi semmi körülmények között sem fogadnánk be a házukba bűnös szerelmeseket.

— Az mitsem tesz, Miss Dan, — mondta a hölgy előzékenyen. — A cselekményt a képzeletemre bízom. A kisfiu talán ismeri is a nevemet — bólintott mosolyogva felém. *Medve Mihály világkörüli utja* című ifjúsági könyvem Angliában is igen népszerű.

Láttam Betsy néni arcán, hogy azon tűnődik, miként alázhatná meg a fölényeskedő Mrs. Pimpeville. Végre megszólalt:

— Fivérem, a suffolki esperes, szintén író, — mondta jelentősen. E pillanatban megbocsátotta a nagybátyjának Cromvell Olivért.

— Ugy? — biccentett Mrs. Pimpeville. — Milyen néven ír?

— Milyen néven? — kérdezte vissza sértődötten nagynéném. — A saját nevén.

— Csodálatos, hogy nem hallottam felőle, pe-

dig az angol irodalmat alaposan ismerem. Nagy példányszámban jelennek meg a könyvei?

Betsy néni hirtelen begombolkozott.

— Azt nem tudom, — tért ki a válasz elől. — Nem ártom bele magam bátyám ügyeibe.

Balmoral vette újra át a szót, majd Quiddiek is beszédbe elegyedtek az illusztris szerzővel, úgy hogy mikor Mrs. Pimpeville a feketekávé után elbucsuzott, azt a véleményt hagyta maga után a penzióban, hogy az új lakó igen szellemes, nagystilű személy. Betsy néni — az esperes irodalmi működése körüli incidensről megfeledezve, — lelkesen kijelentette, hogy Mrs. Pimpeville hozzánk költözködése új fejezetet jelent penzióink történetében. Jóslata igaznak bizonyult.

V. FEJEZET.

A rendőrség közbelép.

Legjobb, ha időrendben közlöm az eseményeket. A Mrs. Pimpeville beköltözködését követő negyedik napon arra ébredek, hogy Balmoral megy át a szobán, karján a törülközővel, egyik kezében a habverő csészével, beretvával és pamaccsal, a másikban szappannal.

— Föl, föl, Johnny! — kiáltotta.

Talpraugrottam, megvártam, míg visszajön s aztán eltűntem a fürdőszobában. Mihelyt el-

készültem, rohantam a konyhába. Moosie meghatottan öntötte be a kávémat, kivárta, míg megreggeliztem, majd könnyezve búcsút vett tőlem.

— Aldjon meg az Isten, édes kis fiam. El ne feledd a te öreg Moosiedat, — mondta vörös zsebkendővel törölgetve könnyeit. Aztán bement a kamrájába, valahonnan egy ütött-kopott erszényt halászott elő, tartalmát a tenyerébe borította, kikereste a legezüstösebben csillogó shillinget s bucsuzóul a markomba nyomta: — Örizzen meg az Ég, angyalom. Isten veled — kiállította utánam a küszöbről.

Abban a hitben ballagtam az iskolába, lassan és szomoruan, hogy talán soha nem látom Moosiet viszont. Valóban elhagyta házunkat, mire hazakerültem. Rendőr állt az előszobában, hangos vitatkozás hallatszott a kamara felől, valamennyi lakó egyszerre beszélt, Betsy nénit tulkiabálva, aki izgatottan magyarázott valamit egy titkosrendőrnek. A nappaliba siettem, Anyám az asztalra borulva zokogott.

— Mi történt, az Istenért?

— Ezt a szégyent nem élem túl, fiam.

Többet nem tudtam kivenni belőle. Félrehúztam Marjoriet, aki néhány szóval elmagyarázta, mi történt. Tíz óra tájban — kevéssel azután, hogy Moosie elment — Mrs. Pimpeville izgatottan szobájába kérette Betsy nénimet, aki néhány pillanat múlva halotthalványan rohant anyámhoz.

— Elment már a cseléd? — lihegte.

— Ebben a pillanatban hagyta el a házat — mondta anyám.

— Azonnal utána kell szaladni és át kell kutatni a holmiját. Mrs. Pimpevillenek ellopták a gyémántgyűrűjét.

Anyám a szívéhez kapott.

— Hamar, hamar! — sürgette Betsy. — Visz-sza kell hozatni, különben bottal üthetjük a gyűrű nyomát.

Anyám azonban ez egyszer a sarkára állt.

— Hogy én Moosiet visszahozassam? Hogy én a holmijában kutassak? Arról szó sem lehet. Nem tűröm, hogy Moosiet meggyanúsítsd. Talán elgurult valahova a gyűrű? Talán elfelejtette Mrs. Pimpeville, hogy hova tette? Tűvé kell tenni az egész lakást.

— Tégy, amit akarsz! — förmedt rá Betsy, néni haragosan. — De te leszel az oka, ha a tolvaj eltünteti, amit ellopott.

Anyám azonban be sem várta, míg befejezi a mondókáját s egyenesen Mrs. Pimpevillehez rohant. Az új lakó szobája már fenekestől fel volt forgatva. Az irónő valósággal hisztériás rohamot kapott, mikor anyám szövé tette előtte azt a lehetőséget, hogy a gyűrű talán elgurult.

— Hát ön olyan ostobának tart engem, asszonyom, hogy fellárnázom a házat, amíg a legcsekélyebb kilátás van arra, hogy a gyűrűm előkerül? Amint láthatja, már mindenütt kerestem. S ez merő lelkiismeretességből történt, mert

egészen biztosan emlékszem arra is, hova tettem tegnap este a gyűrűmet. Ide nil — mutatott az éjjeliszekrényre. — Az a gyűrű nem gurulhatott el innen, azt a gyűrűt ellopták, asszonyom.

Anyám tehetetlenségében nem tudta, mit tegyen. Visszasietett Betsy nénihez.

— Feleslegesen vesztegetjük az időt, Mary-Ann, — türelmetlenkedett a néném. — Azonnal hívd fel a rendőrséget és jelentsd az esetet...

Anyám szótfogadott s mire hazakerültem, már a rendőrség egész apparátusa kereste az átkozott gyűrűt. Minden pillanatban csörrent a telefon. Kevéssel azután, hogy hazaérkeztem, újra megszólalt. A titkosrendőr felvette a kagylót, meghallgatta a jelentést, majd Betsy nénihez fordult:

— A cseléd a kezeink között van. Az utolsó pillanatban szedték le a vonatról. Most beviszik és megmotozzák s mihelyt kihallgatták, értesítjük önöket az eredményről. Együtt vannak ilyenkor a lakók?

— Most jönnek haza a lunchre — dadogta anyám.

— Bármennyire sajnálom, Mrs. Dan, — folytatta a Scotland Yard tisztviselője — házkutatást kell tartanom.

— Ez szörnyen kellemetlen — mondta sápadtan a néném. — A lakók fel fognak mondani.

— Erről, asszonyom, én nem tehetek, — felelt hűvösen a rendőrtiszt. — Önök tettek fel-

jelentést, mi megfeszünk mindent, amit tehetünk.

Csakugyan sorra járta a szobákat, s akár felelték a kopogtatásra, akár nem, mindenüvé be-
nyitott. A gyűrű persze nem került elő — igaz,
hogy nem is kereste nagyon alaposan, — olyan
hamar elkészült, hogy nyilvánvalóan csak a for-
maságnak tett eleget. Dolga végeztével a rendőr-
rel együtt eltávozott.

Ahogy elmentek, nyomasztó csend nehezedett
a lakásra. A lakók behuzódtak szobáikba. Mrs.
Pimpeville elrohant hazulról, anyám a kezét
fördelte kétségbeesésében. Öt óra tájban csen-
gettek. Kirohantam ajtót nyitni s felsikoltottam
örömömben. Moosie jött haza.

Sohasem fogom elfelejteni ezt a találkozást.

Az öreg lány egész testében reszketett, arcán
piros foltokban ütött ki a visszafojtott izgalom.
De egy szóval sem panaszkodott. A szokott mó-
don üdvözölt bennünket, azután bement a kam-
rájába és visszarakosgatta a holmiját. Anyám
kiment utána s zavartan megállt a küszöbön.

— Igazán nagyon sajnálom, Moosie... —
kezdte akadozva.

— Sose restelkedjék, asszonyom — felelté
nyugodtan az öreg cseléd. — Ha egy uriházban
lába kel valaminek, elsőnek mindig a cselédet
veszik gyanuba. Azt hiszem, sikerült bebizonyi-
tanom a rendőrségen, hogy nem vagyok a do-
logban hibás.

— Mi vagyunk az okai, hogy leszállítottak a vonatról. Talán meg is sürgönyözted, hogy mikor érkezel? — aggodalmaskodott anyám.

— Ez igaz — bólintott Moosie. — De most már meg kell várnom, amíg a gyűrű, vagy a tolvaj előkerül, mert amíg ez meg nem történik, addig nincs helyreállítva a becsületed. Így hát maradok.

Anyám meghatva lépett beljebb, hogy megölelje az öreg cselédet. De Moosie hátat fordított neki s ez anyámnak jobban fájt, mintha száz gyémántgyűrűjét lopták volna el.

Mrs. Pimpeville csak vacsoraidőben került haza. Nyilvánvalóan kiheverte izgalmát, igen higgadtan viselkedett. Moosie szokott nyugalomával szolgálta fel a vacsorát. A gyűrűről senki sem tett említést. Anyám azonban erőlködve gyűrűt le minden falatot, a társaság többi tagja is kedvtelenül étkezet s asztalbontás után mindenki visszavonult. Mi, családtagok, Betsy néni szobájában ültünk össze megbeszélni a helyzetet. Mondhatom, szomorú értekezlet volt. Néztük egymást tehetetlenül, mint akiket elemi csapás ért s mindenük odaveszett. A csendet anyám siránkozó hangja törte meg.

— Tönkre vagyunk téve, gyermekek. Amíg az a gyűrű elő nem kerül, nem lesz egy nyugodt pillanatom.

— Dehát ki lophatta el? — tanakodtam hangosan.

Anyám csüggedten vállat vont.

— Amig ki nem tudódik, hogy ki, mi vagyunk a tolvajok.

— Ilyet még tréfából se mondjon anyám, — tiltakoztam szenvedélyesen.

— Hát mit mondjak, fiam? Abból élünk, hogy szobákat adunk ki, tehát felelősek vagyunk. Már a vacsoránál sanda szemmel néztek lakóink. Megfigyeltem. Holnap valamennyien fel fognak mondani.

Nem volt bátorságom megcáfolni anyám jövődölését, de a szívem forrt a haragtól s megfogadtam magamban, hogy nem lesz nyugtom, amig ki nem nyomozom, hova lett Mrs. Pimpeville gyűrűje.

Anyám azonban tulsötéten ítélte meg a helyzetet. Egyik lakónk sem mondott fel, sőt másnap délelőtt új érdeklődő jelentkezett, egy lenszöke, pápaszemes fiatalember, Mr. Neels. Anyám eleinte szóba sem akart állani vele, hiszen nem is volt üres szoba. A jövevény azonban erősködött, hogy mindössze két napig marad Londonban, kényelemre nem helyez sulyt s mikor anyám azzal védekezett, hogy nem is tudná hova tenni, szétnézett a szobában.

— Itt is alszik valaki, a nappaliban?

— A fiam alszik itt a paraván mögött.

— Nos hát a fiatalember bizonyára hajlandó lesz egy-két éjszakára megosztani velem a szálását. Nagyon jól fogok aludni ezen a pamlogon.

S addig erősködött, amig anyám beleegyezett.

A lunchnél Neels ur, mielőtt elfoglalta volna helyét, körüljárta a családi asztalt s mindenkinek bemutatkozott. Aztán helyet foglalt, térdre terítette asztalkendőjét s mosolygó tekintetét még egyszer körülhordta az asztalnál ülőkön. Csendes és udvarias ember benyomását tette rám, ki azonban kissé sután és vidékiesen viselkedett. El is mondta étkezés közben, hogy most jár Londonban először s hogy a nagy forgalom szokatlan a számára. Féltszégére azonban rácsáfolt egy észrevételem, amely annyira meglepett, hogy alig akartam hinni a szememnek. Ugyanis, mikor a vendégek felálltak az asztal mellől, Mrs. Pimpeville, aki az asztalnál alig vette észre Neels urat, éles és gyors pillantást vetett az ujonnan érkezett felé, mire Neels ur, abban a hitben, hogy senkise látja, jelentősen lehunyta a szemét. Mit jelentett ez? — tűnődtem s elhatároztam, hogy figyelemmel kísérem Neels urat.

A vacsoránál Neels ur nem jelent meg, csak későn éjszaka jöhetett haza. Másnap azonban szóbaereszkedtem vele.

— Hogy aludt, Neels ur? — kérdeztem, öltözködés közben.

— Pompásan — felelte Neels ur vigan. — A pamlag ugyan kissé kemény, de mi, vidéki emberek, nem szeretjük a puha fekhelyet. Lesz szives megmutatni, hogy hol mosakodhatom?

Átkalauzoltam Neels urat a fürdőszobába és beavattam a házirend titkaiba.

— Nagyon elmés megoldás — bólongatott, mikor a „menetrendet“ mutattam.

— S önt hány órára osszam be, Neels ur?

— Azon ne is törje a fejét, Johnny. Két napot szándékoztam Londonban tölteni, de már az esti vonattal hazautazom. Elvégeztem a dolgomat. Quiddi... Betsy Dan... Balmoral... — olvassgalta a polcokon a címkéket. Quiddi az a vak fiatalember, ha nem csalódom. Balmoral pedig az a vállas, idősebb... No, mehetünk, fiam.

Igazán nem tudom, miért erősítette meg bennem ez a reggeli beszélgetés azt a benyomást, hogy Neels ur körül valami nincs rendben. Az ebédnél nem történt semmi különös. De asztalbontás után megint észrevettem valami rendellenességet. Mikor Neels ur anyámhoz lépett és a számláját kérte, Mrs. Pimpeville arca, aki anyám mögött állt, csodálkozást mutatott. Neels ur ránézett s alig észrevehetően felhuzta vállát. Ez a semmi kis jelenet gyanakvóbbá tett. Mrs. Pimpeville és Neels ur kétségtelenül ismerik egymást. Hát akkor miért viselkednek úgy, mintha nem volna egymáshoz közük? Emögött rejlik valami. S hátha éppen az elvesztett gyűrű titka rejlik a titkolózásuk mögött?

Égész éjjel ezen a rejtélyen tűnődtem. Hiszen megfogadtam, hogy megmentem a családunk becsületét. S ideje is volt, hogy történjék már

valami. A rendőrség részéről senki sem jelentkezett. Mrs. Pimpeville hallgatott. Talán arra vár, hogy valamelyik családtag a lába elé veti magát és kiszolgáltatja neki az ellopott gyűrűt? Ettől a feltevéstől fejembe tódult a vér. Elhatároztam, hogy elmegyek a rendőrségre és bejelentem észrevételemet. Semmiség, igaz. De hátha éppen az én megfigyelésem vet világosságot a rejtélyes bűnügyre?

Még vártam egy napig, hátha közben történik valami, de mivel semmi sem történt, harmadnap végrehajtottam elhatározásomat.

A Scoland Yard komor épületében már a kapus kikérdezett.

— Bűnügy — mondtam röviden.

A kapus tetőtől talpig végigmért, majd rámamordult:

— Harmadik emelet huszonhét.

Beugrottam a paternosterbe. A huszonhetes számú szobában egy kopasz, szemüveges írnok szorgalmaskodott.

— Na mi az? — kérdezte ridegen. Közöltem vele, mi járatban vagyok.

— Hol veszett el a gyűrű? — kérdezte.

— A Dan-pancióban, Gate-utca 15 alatt.

A hivatalnok felütött egy könyvet.

— William Keanes kezeli az ügyet. Menjen végig a folyosón, a negyvenhatos ajtóra ki van írva: Keanes.

A negyvenhatos ajtó a folyosó végén volt. Kopogtam.

— Szabad — hangzott belülről. Bényitottam és — majdnem hanyatt estem a szégyenkezéstől. Neels ur ült az íróasztal mögött.

VI. FEJEZET.

Johnny szemérmetlenül rögtönöz.

— Halló, Johnny! — üdvözölt Neels ur s bárátságosan elém sietett. — Na mi újság odahaza?

Azt hiszem, soha életemben nem szégyelltem még így magamat. Hogy ez a lehetőség eszembe sem jutott! Pedig olyan világos az egész. Miss Pimpeville bejelentette a rendőrségen, hogy ellopták a gyűrűjét s a rendőrség diszkréten figyelteti a penziót. De milyen megalázó ez ránk nézve és mennyire igaza volt szegény anyámnak, amikor úgy kétségbeesett. Amíg az a gyűrű elő nem kerül, mi vagyunk a leggyanusabbak, anyám, Marjorie, Betsy néni, én: a család.

Mindez villámgyorsan futott végig az agyamon, miközben Neels, illetőleg Keanes ur pipáját tömködté s mosolygó arccal felém bólintott.

— Nos, Johnny, — sürgetett. — Mit jöttél bejelenteni?

— Honnan tudja, hogy bejelentéssel jöttem? — kérdeztem nagy zavarban.

— Az öreg Shearer, akinél először jártál, át-

telefonált, miközben a szobámat kerestéd. — Nos mire jöttél rá?

— Mire? Még csak az hiányzott, hogy előhozakodjam vele, hogy az egész rendőrség rajtam ne vessen. Ügyefogyott szavakat hápogtam s lázasan törtem a fejemet, mivel indokoljam a jóveteletem. Ugy álltam ott a szobában, mint a rossz tanuló, akit váratlanul kiszólitottak. Ez lehet a magyarázata, hogy a következő értelmetlenséget dadogtam:

— Észrevettem a kék szappanhabot.

— Micsodát? huzta fel a szemöldökét Keanes ur.

— A kék szappanhabot — ismételtem makacsul.

Valóban volt ilyen észrevételem, de csak most kezdtem sejteni, hogy ez nem is olyan jelentéktelen.

— Úlj el már! — förmedt rám Keanes ur — s add elő értelmesen, hogy mi hozott ide.

— A házunkkal szemben — kezdtem eleinte dadogva, majd egyre folyamatosabban — van egy pipereüzlet, amelynek a segédje . . . Azaz hogy az nem tartozik ide. Egy héttel ezelőtt Balmoral ur szokása szerint megkért, hogy szaladjak le a drogériába szappanért. Balmoral ur ötven pennyt adott velem. Lucas, a piperész segéd elémtolta a szappanos dobozt. Egyforma, kerek szappanok voltak abban, de minden sor-nak más volt a színe. Sárga, rózsaszín, kék és fekete.

— Hogy a szappan? — kérdeztem.

— Ötven penny párja — mondta Lucas.

Becsomagoltattam egy kéket, meg egy sárgát, s felvittem Balmoral urnak. A sárgát másnap ott láttam a polcán, ahol a toalettcikkeit tartja. De aznap, mikor Miss Pimpeville gyűrűjét ellopták, Balmorál ur a kék szappannal mosakodott.

Keanest urat kezdte érdekelni a dolog.

— Honnan tudod, hogy a kék szappant használta?

— Én mosakodtam utána s a mosdótál lefolyó nyílásán észrevettem a kék szappanhabot.

— Nem értem, mit találsz gyanusnak ezen?

— mondta bosszusan Keanes ur. — Nyilván elhasználta a sárga szappant, tehát elővette a kéket.

— De nem úgy van, uram. Most is a sárga szappant használja. A kéket visszavitte a szobájába. A polcán csak egy darab szappan van a sárga.

Keanes ur elgondolkozott.

— Mindjárt visszajövök — mondta. Addig nézegesd ezt a fényképgyűjteményt.

Azzal egy albumot tett elém és kiment. Lapozgatni kezdtem a könyvben. Egyszerre csak nagyot dobbant a szívem. Felismerlem az egyik fényképen Balmoralt. A kép alatt ez állt:

*Joe Webb alias Hunter, alias Lánctörő.
Deportálva.*

— Nos, találtál valami érdekeset? — kérdezte Keanes ur, mikor visszatért.

Szó nélkül a fényképre mutattam. Keanes ur fölibém hajolt, és fűttenetett.

— Bravó fiu! — mondta és elismerőleg veregette meg a vállamat. — Hanem azt hiszem, az anyád már nyugtalanodik, — mondta. — Mindjárt megyünk. És felemelte a telefonkagylót. Hogy kivel beszél, azt nem tudom, mindössze ennyit értettem a szavából: «Három embert, mert a fickó elszánt. Özveggy Dan Edwardné családi otthona, Gate-utca tizenöt.»

A taxi tíz perc alatt hazaért velünk. Anyám szobájába vezettem Keanes urat.

— Neels ur! — csodálkozott anyám. — Azt hittem, régesrég elutazott.

Keanes néhány szóval elmagyarázta a helyzetet.

— Fiának éles megfigyelőképessége alighanem a kezünkre játszotta a tetteket, asszonyom. Itthon van Balmoral?

— A szobájában tartózkodik, uram.

— Remek. Kérd meg Johnny azt a becsületes, öreg cselédet, hogy menjen le a kapuba és várja be a rendőröket, akik percekben belül itt lesznek. Jöjjen fel velük a lakásba, de zajtalanul, s tartsa őket a konyhában, amíg csezengetek.

— Moosie lesz a legboldogabb, ha sikerül fölöncsipni a tetteket, — lelkezdett anyám. — S én bolond fejjel hozzá akartam adni Marjoriét! — kiáltotta kétségbeesetten.

— Nézzünk be előbb a fürdőszobába — indítványozta Keanes. — Ugy van ahogy mondtad. Itt csak egy szappan van.

— Biztosan a szekrénybe dugta a másikat, — sugtam Keanes urnak. Aztán elszontyolódtam.

— Gondolja, Keanes ur, hogy ennek a szappanhistóriának lehet valami köze az ellopott gyűrűhez? — kérdeztem csüggedten.

— Igen sok köze lehet — mondta röviden Keanes. — Ha az a szappandarab előkerül, meglesz a gyűrű is.

Anyám hitetlenkedve csóválta a fejét. Aztán Moosie jelentkezett.

— Felhoztam a rendőröket — lihegte.

— Hát csak szórakoztassa egy darabig őket — mosolygott Keanes, — mielőbb elővesszük egy-két szóra Balmoral urat.

Előre mentem, kopogtam az ajtaján.

— Szabad — hangzott belülről.

Benyitottam s előre engedtem Keanes urat. A szoba lakója ingujjban hevert a pamlagon s láttunkra csodálkozva egyenesedett fel helyzetéből.

— Rendőrség — mondta Keanes hidegen.

Balmoral arca ideges mosolyra rándult.

— A gyűrű dolgában természetesen? Az én holmimat ugyan már megnézték egyszer — de hát parancsoljanak!

— Nyissa fel a szekrényeket! — rendelkezett Keanes.

Hangja és fellépése annyira elűtött a két nap-
pal ezelőtt nálunk járt Neels félszeg és vidéki
modorától, hogy nem hittem volna el, ha nem
tudom hogy azonosak. Balmoral természetesen
épugy ráismert mint jómagam. Erről azonban
nem nyilatkozott.

— Ruhák, fehérneműk, kalapok, cipők —
mutatta a nyitott szekrény előtt.

— S hol tartja a toalettcikkeit, Webb, alias
Hunter ur? — érdeklődött Keanes.

— Természetesen a fürdőszobában — da-
dogta. — Ha látni óhajtja őket . . .

— Sose fáradjunk — mondta Keanes gu-
nyosan. — Engem kizárólag a kék szappan ér-
dekel.

Balmoral halálosan elsápadt s egy gyilkos
pillantást lövelt felém.

— Azzal nem szolgálhatok, — felelte elszán-
tan.

— No talán mégis, — gunyolódott Keanes.
— Nyomd meg csak azt a csengőgombot,
Johnny. Fel a kezekkel, Láncdörö! — kiáltott
élesen és Balmoral urra szegezte browningját.

Mire a rendőrök a gonosztevőt összekötözték,
a kék szappan is előkerült. Ott volt a fehérne-
mücsomag alatt. Balmoralnak nem maradt más
hátra a töredelmes vallomásnál. Elmondta,
hogy hajnalban belopózkodott Mrs. Pimpeville
szobájába, ellopta a gyűrűjét, majd a kék szap-

pant, amit addig a szobájában tartogatott, a mosakodásnál keltészelte a borotvájával; a közepét kivájta, elhelyezte a szappanban a gyűrűt, majd összeragasztotta a két szappandarabot olyan formán, hogy azt a benyomást keltette, mintha épen került volna ki a drogériából. Aztán a fehéreneműje alá rejtette, hogy csak akkor értékesítse a gyémántot, amikor a gyűrű tulajdonosa meg a rendőrség már lemondott arról, hogy a tettes felkulatható.

Hogy a panzióban milyen szenzációt keltett Balmoral letartóztatása, nem is kell mondanom. Legjobban Betsy néni volt oda, aki kapzsiságában majdnem örök életére boldogtalanná tette az én édes kis nővéremet. Most már azonban én vettem a kezembe a jövőjét. «Marjorie Lucast, a piperes segédet szereti» álltam az aszszonyok elé s Marjoriehoz fordultam. «Taggadd le, ha mered!»

Marjoire bölintott és a nyakamba borult.

Meg kell hagyni, hogy Mrs. Pimpeville is előkelően viselkedett.

— Most, hogy a gyűrűm előkerült — jelentette ki — illő, hogy valamiképpen kárpótoljam önöket azokért az izgalmakért, amiket önkéntelenül okoztam. Beszéljünk üzleti alapon — folytatta, attól tartva, hogy anyám visszautasítja ajánlatát. — Regényírói fantáziámat rendkívül izgatja, hogy mi történt volna, ha nem derül ki Balmoral multja s önök feleségül adják hozzá ezt a szerencsétlen kis Marjoriet.

— Isten őrizz! — szörnyűködött anyám.

— Hála Istennek másképp történt a dolog — nyugtatta meg az illusztris író. — Dehát a fantáziának minden szabad. Engedjék meg nekem, hogy ebben a változatban végiggondoljam Marjorie történetét. Ez sokkal érdekesebb regénytéma, mint az én szerelmi históriám. Eljelen szolgáltatásként pedig engedjék meg, hogy felajánlam érte a történet honoráriumát. Ebből kitelik a kelengye s még valami hozomány is marad.

Akit pedig a történet vége érdekel, az olvassa el mégegyszer az elejét.

VÉGE.

Edward Dan özvegye családi penziójában a kcszt tényleg kitűnő volt! Ezt nemesak az ingyenélő Shal-ton-házaspár állapította meg, hanem az előkelő Mrs. Pimpeville is. A kitűnő házikoszt titka pedig az volt, hogy Edward Dan özvegye még leánykorában elvégezte a Köztisztviselők Szövetkezete Főzötanfolyamát, ahol megtanulta a legizletesebb, legpompásabb ételek, sütemények, fagyaltok elkészítését, a legizletesebb asztalterítést. A Köztisztviselők Szövetkezete Főzötanfolyamára beiratkozni még mindig lehet. Egy négyhetes főző- és házteljesztési tanfolyam kedvezményes tandíja a Szövetkezet tagjai részére 15 pengő. Beiratkozni lehet a Főzötanfolyam ujonnan berendezett helyiségeiben: Budapest, IV., Párisi-utca 2. szám, Telefon: 862—85. és a szövetkezet összes árudáiban,

Megbízható áruk

pontos kiszolgálás, be-
csületes, odaadó munka
a magyar tisztviselőtár-
sadalom érdekében a

KÖZTISZTVEISELŐK FOGYASZTÁSI SZÖVETKEZETE

101 fővárosi és
vidéki árudájában

Mielőtt tagjaink nyaralásukat

megkezdének, gondoljanak téli tüzelőanyag-szükségletük beszerzésére.

Rövid ideig még az alábbi, kedvező árak figyelembevételével árusítunk:

1 q száraz Ia. aprított akácfa	• • • P	3.30
1 q száraz Ia. aprított cserfa	• • • „	3.70
1 q száraz Ia. aprított bükkfa	• • • „	3.90

5 q rendelés esetén Budapest bel- és sikterületén házhoz szállítva és pincébe lehordva.

A legjobb minőségű szenek és brikettek a legolcsóbb napi árban kaphatók. Budapest környékén lakó tagjaink részére is a legolcsóbb árban szállítunk. A tüzelőanyagok az összes flókárudáinkban megrendelhetők.

Vidéki tagjaink tüzelőanyag-szükségletüket ugyan- csak szövetkezetünknel szerezzék be, hol a legjobb minőségű árut a legolcsóbb napi áron vásárolhatják.

Tüzelőanyag

beszerzéseket jó minőségben és olcsó árban a

KÖRTISZTIVISELŐK SZÖVETKEZETÉNél
eszközölhet. Áraink megtudhatók összes eladási szerveinknél, hol a rendelések is leadhatók.

Butori Szövetkezetünknel vásároljon !

Nem az ár, hanem a minőség a fontos. Csak garantált minőségű butort hozunk forgalomba. Kérjen költségvetést. Fizetési kedvezményt mi is nyújtunk.

Köztisztviselők Szövetkezetének
Butorosztálya

IX., Mester-utca 15.

Olcsó akció-árusítás

1933 július hó 8-tól, míg a készlet tart.

Csak Budapest részére.

10 dkg. emmenthali sajt	17 fillér
1 dob. szardínia, spanyol, $\frac{1}{5}$ -ös	60 fillér
10 dkg. málnaszörp	16 fillér
1 kg. tarhonya, 1 tojásos, fehér	
áru	68 fillér

Árainkat a mindenkori árváltozás jogának fenntartásával közöltük.

*

Minden szükségletét a «Köztisztviselők» fűszerárudáiban és husszékéiben szerezze be.

Elsőrendű árut, elsőrendű kiszolgálást kap.

*

Együnk minél több hazai gyümölcsöt, mert ez nemcsak egészségünk megtartására kiválóan alkalmas, hanem hazafias kötelességünk is, mert ezzel a magyar mezőgazdaságot erősítjük.

*

Csónakkirándulásra ne felejtsem el magával vinni: 1 dob. szardíniát, 10 dkg. vaját, 10 dkg. juhturót, 5 drb főti tojást, $\frac{1}{2}$ kg. kenyeret, 1 kis rad téli-szalámit, vagy más felvágottat, kis dobozban sőt és paprikát, 10—15 drb. papírszalvétát, 10 dkg. üdítő cukorkát, $\frac{1}{2}$ kg. gyümölcsöt, melyeket mind a «Köztisztviselők» árudáiban szerezhet be.

Budapest, 1933. július hó.

Takarékoskodjunk

a köztisztviselőtársadalom bankjánál, a megbízhatóságáról közismert

MAGYAR TISZTVISELŐK TAKARÉKPÉNZTÁRA
RÉSZVÉNYTÁRSASÁG-nál,

Budapest, IX., Mester-utca 15—17.
Telefon: 321—71, 321—72, 384—35.

★

Takarékbetétek

a legelőnyösebb kamatozás mellett elhelyezhetők a Takarékpénztár központjánál, valamint a Magyar Köztisztviselők Szövetkezete fiókjai és a postabetétkönyvecskékkel bármely postahivatal útján is.

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

A szerkesztésért és a kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 229—31.

A címlapot Faragó András készítette.

Foto: Metro.

Megjelenik minden hétfőn.

Copyright 1933 by Világvárosi Regények.

Hungária Nyomda R. T., Budapest

707

**KÖZTISZTVISELŐK
SZÖVETKEZETÉNEK
SZÓRAKOZTATÓ ÁRUÉRTESÍTŐJE**

*Legfőbb elvünk:
mindent tagjainkért!*

*101 fővárosi és vidéki
árcudánkban érvényes-
sítjük ezt az elvet*

**A MAGYAR KÖZTISZTVISELŐK
FOGYASZTÁSI SZÖVETKEZETE**

Budapest, IX., Mester-utca 15